

РЕШЕНИЕ

№ 1174

гр. Варна, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20233110202556 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано след като с Решение №801/12.06.23г. по КАНД №831/2023г. състав на Административен съд-Варна е обезсилил Решение №361/08.03.23г. постановено по АНД № 5281/22г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Първоначалното производство е образувано по въззивна жалба на: „ДЖИ ПЛАСТ“ ООД с ЕИК 202357704, със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, ул. „Христо Смирненски“ 30, представлявано от Г. Г., депозирана чрез процесуален представител адв. Д. Н. - ГАК срещу Наказателно постановление № 23-0000721/ 22.08.2022г., издадено от Началник отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на дружеството е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл.96в, ал.2 от ЗАВП за нарушение на чл.12б, ал.11 от ЗАВП.

В жалбата се моли за отмяна на обжалваното наказателно постановление като се сочи, че то е незаконосъобразно и неправилно, постановено при нарушение на процесуалните правила и неизяснена фактическа обстановка.

Сочи се още, че деянието се явява несъставомерно, а наложеното наказание не

отговаря на посоченото в НП нарушение - нарушен е основния принцип по чл. 27, ал. 1 от ЗАНН.

Твърди се, че от изложената фактическа част в АУАН и НП, безспорно е нарушен чл. 42, т. 3 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в АУАН и НП не е посочено мястото на извършване на нарушенията

Развиват се пространни доводи за допуснато закононарушение поради неприложението на института на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание въззивното дружество, редовно призовано, не се представлява от законен или упълномощен процесуален представител. По делото е постъпило писмено становище от адв. Н., в което се поддържа жалбата и се моли за отмяната на НП на посочените в нея основания. Претендира за присъждане на сторените по делото разноски.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание се представлява от служител с юридическо образование, а именно м.експерт, който оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено, като счита, че нарушението е доказано. Сочи, че в НП е индивидуализирано мястото на нарушението. Претендира и за присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

През месец юни 2022г. на дружеството – жалбоподател : „ДЖИ ПЛАСТ“ ООД с ЕИК 202357704, притежаващо лиценз за превоз на товари в Република България №10530, била извършена комплексна проверка от длъжностни лица към РД „Автомобилна администрация“ гр. Варна, сред които и ст. инспектор в РД „АА“-Варна К. К.. В хода на проверката от представените на контролните органи документи, а именно Заповед, издадена от управителя на дружеството на основание чл.18, т.4 от Наредба Н-8/27.06.2008г. за условията и реда за извършване на превоз на пътници и товари за собствена сметка, тахографски лист от 01.07.2021г. и след извършена справка в деловодната програма на Автомобилна администрация- „Архимед“, от проверяващите било установено, че на 01.07.21г. от възз. е извършен превоз за собствена сметка на товари с товарен автомобил „Мерцедес“ кат.Н 2 с рег. №ЕВ9988АМ, за който не е подадено писмено уведомление до Изпълнителна агенция „АА“. Такова уведомление било подадено едва след извършване на комплексната проверка на възз. дружество, а именно на 15.06.2022г.

При горните констатации на 20.06.2022год. срещу въззивното дружество от К.К. – ст.инспектор в РД „АА“-Варна бил съставен АУАН, в който било посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл. 12б, ал. 11 от ЗАВП, като било прието, че нарушението е извършено в гр.Варна, ул.“Тролейна“ №48 – т.е. на адреса по седалището на РД „АА“-Варна. Актът бил предявен още същия ден на упълномощено от представляващия дружеството лице, което го подписало с отбелязване, че няма възражения. В срока по чл.44 от ЗАНН не били подадени писмени възражения пред

АНО.

Впоследствие въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното понастоящем НП на Началник отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, в което били възприети изцяло фактическите и правните констатация дадени от актосъставителя, като на основание чл. 96в, ал.2 от ЗАВП наложил на въззивото дружество административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 12б, ал. 11 от ЗАВП.

Наказателното постановление било връчено на упълномощено от управителя на дружеството лице на 15.09.2022г.. Жалбата срещу НП е била депозирана в деловодството на РД „АА“-Варна, пред наказващия орган на 23.09.2022г. /видно от входящия номер/.

Съдът напълно кредитира писмените материали по делото, тъй като същите кореспондират с установената по делото фактическа обстановка и не си противоречат.

Гореописаното се установява от приобщените по писмени и веществени материали делото - АУАН, Заповеди, тахографски листи, разпечатки от информационната система на Автомобилна администрация и от останалите приети по делото писмени доказателства.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началник отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна. Лицата, осъществяващи контрол по спазване на правилата за извършване на обществен превоз на пътници и товари и за извършване на превози за собствена сметка, както и на техническата изправност на пътните превозни средства, с които се извършват превозите, са посочени в разпоредбата на чл. 91, ал. 3, т. 5 ЗАВП и това са длъжностните лица от Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", каквото безспорно качество притежава и актосъставителя К.. Нормата на чл. 92, ал. 1 от същия закон предоставя правомощие на тези лице, при изпълнение на задълженията си да

съставят актове за констатираните нарушения. Нещо повече, според настоящия съдебен състав доколкото ЗАВП не предвижда териториална компетентност на наказващия орган /НП се издава от МТИТС или определени от него длъжностни лица/, то всяко овластено от МТИТС с подобни правомощия лице може да издаде НП. В случая със Заповед № РД-08-30/24.01.2020 год. /приложена по АНД №2556/23г. на ВРС/ министъра на транспорта, информационните технологии и съобщения е делегира правоомощия / в т.7 от Заповедта/ на Началниците на отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ издават НП за нарушения по ЗАВП без да обвързва тези правомощия с територията на която са извършени нарушенията. В случая НП е издадено от Пламен Димитров в качеството му на Началник отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“- Варна, поради което е издадено от компетентен орган.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН. Видно от доказателствата по делото, на 15.06.22г. проверяващия инспектор е констатирал, че липсва уведомление от страна на възз. дружество до АА за извършения превод. АУАН е съставен на 20.06.22г. т.е. 5 дни след установяване на нарушението и нарушителя, а НП е издадено два месеца след съставяне на АУАН. Поради това и не е налице дори индичия за нарушение на разпоредбите на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Безспорно АУАН е съставен в присъствието на един свидетел и това е Божидар Иванов присъствал при установяване на нарушението и съставяне на АУАН– видно съдържанието на АУАН. Актът е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е от категорията на съществени, водещи до опорочаване на производството, тъй като то не рефлектира пряко върху правото на защита на наказвания субект да разбере за какво точно нарушение е наказан.

Съдът намира, че липсата на мотиви в НП, защо АНО приема, че не е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН не е съществено процесуално нарушение от категорията да опорочи НП. По аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, административно-наказващият орган има задължение да извърши преценка за наличие на предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и ако прецени, че случаят е „маловажен“, да не издава наказателно постановление, като предупреди устно или писмено нарушителя. Но административно-наказващият орган няма задължение да мотивира така извършената преценка и да изложи съображения като задължителен реквизит от съдържанието на наказателното постановление. С издаването на наказателното постановление последният недвусмислено е изразил становището си, че според него случаят не е маловажен.

При цялостна проверка на атакуваното НП, съдът достигна до извод, че при провеждането на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и

издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Както в акта така и в НП са посочени дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено, както и нарушената законова норма. Налице е и пълно единство между фактическо и юридическо обвинение, които са формулирани ясно и недвусмислено. Вмененото адм. нарушение е индивидуализирано в достатъчна степен, за да може жалбоподателят да узнае в какво е обвинен.

На първо място следва да се посочи, че в АУАН и НП ясно е посочено извършеното от дружеството нарушение. Както в акта, така и в наказателното постановление са изложени конкретни фактически данни, относно статута на наказаното дружество – превозвач. Налице е и достатъчна информация за времето на извършване на нарушението и мястото на извършването му. В наказателното постановление, а и в АУАН ясно е посочено, че нарушението е извършено на 01.07.2021 година- датата на извършване на превоз за собствена сметка на товари. Настоящият съдебен състав не споделя виждането на възз. дружество, инвокирано от неговия процесуален представител, че мястото на нарушението не било посочено в АУАН и НП. Напротив и от двата акта е видно, че там контролните органи са приели изрично, че мястото на извършване на нарушението е в гр.Варна /седалището на дружеството превозвач/, като дори са конкретизирали и административния адрес, на който е извършено - ул.“Тролейна“ №48 / седалището на РД АА, чрез която е следвало да се уведоми писмено ИА „АА“/. В случая наказващият орган ясно е индивидуализирал и конкретното неправомерно поведение- извършване на превоз за собствена сметка с конкретен товарен автомобил без да е подадено писмено уведомление до Изпълнителна агенция „АА“ не по-късно от деня на извършване на превоза. Настоящият съдебен състав приема, че в АУАН и НП са посочени достатъчно данни, които дават яснота и пълнота относно съставомерните признаци на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на възз.дружество.

Процесното нарушение е индивидуализирано по начин, който дава възможност на превозвача да разбере за извършването на какво нарушение му е наложена санкция и да организира адекватно защитата си. В АУАН и НП ясно е посочено извършеното от дружеството нарушение. Следва да се посочи, че в административнонаказателното производство защитата се осъществява в рамките на фактическите положения изложени в обстоятелствената част на НП. Лицето се защитава срещу фактите, а не срещу правната квалификация на нарушението, поради което настоящия съдебен състав не споделя доводите в жалбата за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до отмяна на НП.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът счете, че въззивното дружество е извършило нарушението за което е

привлечено към адм. наказателна отговорност с акта и съответно наказано с НП по следните съображения:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят „ДЖИ ПЛАСТ“ ООД с ЕИК 202357704, със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, ул. „Христо Смирненски“ 30 притежава лиценз за превоз на товари в Република България №10530. По делото, от представените писмени доказателства, е категорично установено, че „ДЖИ ПЛАСТ“ ООД е превозвач по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗАвПр и като такъв възз. инстанция счита, че е адресат на административнонаказателните разпоредби на ЗАвП.

Съгласно [чл. 12б, ал. 11 от ЗАвП](#) лицата, които извършват превоз на товари за собствена сметка са длъжни да уведомят писмено Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, за извършването на превози за собствена сметка на пътници или товари еднократно, не по-късно от деня на започването на дейността, като на основание [чл. 96в, ал. 2 от ЗАвП](#) за неизпълнение на задълженията по чл. 12б, ал. 11 наказанието е глоба или имуществена санкция в размер 500 лв.

Съгласно легалната дефиниция в [§ 1, т. 4 ДР на ЗАвП](#) на „превоз за собствена сметка на товари“, такъв вид превоз е превоз на товари без заплащане, предназначен единствено за собствена дейност или произтичащ от собствена дейност, извършван със собствени или наети без водач пътни превозни средства, управлявани от водачи, назначени по трудов договор с лицето, за чиято сметка се извършва превозът, когато този превоз не е основна дейност за него и превозът е предназначен да се доставят товари на лицето, за чиято сметка се извършва превозът, да се експедират негови товари, товарите да се превозят в рамките на предприятието му или за негови собствени нужди извън предприятието, а товарите принадлежат на лицето, за чиято сметка се извършва превозът, или са били продадени, закупени, дадени под наем или наети, произведени, добити, преработени или поправени от него. От значение е вида на извършения превоз, който в случая е определен от превозвача в издадената заповед, приложена в АНП. В нея изрично е наредено да се извърши превоз за собствена сметка на стока /профили и други/ на посочената дата, от посочения шофьор, по посочения маршрут и с посочен час на тръгване. От доказателствата по делото, а именно от приложената по преписката заповед и тахографски лист от 01.07.21г., както и от справката в системата „Архимед“ е видно, че на 01.07.21г. от възз. дружество е разпореден посочения по-горе превоз, който е бил извършен на посочената дата /01.07.21г./, като до тази дата и преди започване на превоза, а и до извършване на същия възз. не е уведомил ИА „АА“ за превоза. Такова уведомление е постъпило една година по-късно. На практика това нарушение не се оспорва от възз. дружество, като срещу АУАН не е постъпило възражение т.е. спор по фактите не е налице. В този смисъл съдът намира, че правилно наказващият орган е приел, че превозвачът не е

изпълнил задълженията си , предвидени в чл. 12б, ал. 11 от ЗАВП и е извършвал превоза в нарушение на тази разпоредба. Правилно е определена и санкционната норма на чл.96в, ал.2 от ЗАВП.

Ето защо съдът счита, че правилно е била ангажирана отговорността на превозвача- „ДЖИ ПЛАСТ“ ООД чрез налагане на „имуществена санкция“. Това по своята правна същност е безвиновна отговорност и представлява обективната отговорност на юридическото лице за неизпълнение на задължения към държавата, каквото имаме в конкретния случай и се реализира независимо от конкретния извършител, формата на вина, степента на обществена опасност на дееца и т. н. Размерът на имуществената санкция е определен от законодателя в абсолютен размер - 500 лв., поради което и въпросът за нейната справедливост в случая не стои, тъй като съдът няма законова възможност да намали размера на тази санкция.

Пред настоящата инстанция не повдигнат спор по фактите. Нарушението не е оспорено от фактическа страна. Оспорена е процедурата по налагането му и по-конкретно неприложението на чл.28 към деянието. Следователно спорът е по приложение на правото. Спорен е въпросът за това приложим ли е института на маловажността към процесния случай. За да бъде отговорено на този въпрос следва да се съобрази разпоредбите на чл.28, ал.1 от ЗАНН и §1, т.4 от ДР на ЗАНН.Съгласно чл.28, ал.1 от ЗАНН „За маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. С предупреждението наказващият орган прилага чл. 20, ал. 2 – 4 и чл. 21.“. Съгласно §1, т.4 от ДР на ЗАНН “Маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.“ От анализът на разпоредбата на §1, т.4 от ДР на ЗАНН следва, че за да бъде прието приложението на маловажен случай към конкретно нарушение, трябва да е налице липса или незначителност на вредните последици или да са налице други смекчаващи обстоятелства. Предвид формулировката на нарушената и на санкционната разпоредба по настоящото дело се налага извод, че нарушението е на формално извършване, поради което не следва да се прави преценка на резултата /наличието на вредни последици и техният размер/ от него.

За да аргументира наличието на маловажен случай, въззивникът сочи, еднократност

на нарушението, прави извод за ниска степен на обществената опасност на деянието и на дееца, предприети от страна на дружеството действия по отстраняване на нарушението. Задължението на АНО за приложението на чл.28 от ЗАНН е при наличието на факти, водещи до извод за маловажност на деянието, установени в хода на административнонаказателното производство или посочени от нарушителя във възражението срещу АУАН. В настоящия случай не са налице обстоятелства, които да обуславят по-ниска степен на обществена опасност на извършеното от възз.нарушение в сравнение с обикновените случаи на нарушение от същия вид. Напротив нарушението е типично, а видно от съдържанието на приложената към АНП заповеди на ръководителя на възз. дружество превози за собствена сметка са били разпоредени не само на 01.07.21г, а и на 02, 05, 06, 07 юли 21г. и са били извършени видно от приложените тахографски листи, като няма данни за тези превози да е била уведомена ИА „АА“. В настоящия случай нарушението е с продължителност близо една година, тъй като уведомяването на компетентния орган е било сторено едва на 15.06.22г и то след завършване на комплексната проверка, в която е установено. Нарушението засягат обществени отношения, гарантиращи безопасния превоз на товари, поради което не следва да се толерира, а следва да бъде наказано.

Поради всичко гореизложено съдът счита, че НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разносните сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учредението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разносните по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се

възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63, ал.3 вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#) да заплати на РД „АА“-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно [чл. 144 от АПК](#), вр. [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), вр. [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#), вр. [чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ](#). Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно- наказателни дела в размер от 80 до 150 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на проц. представител по поддържане на обвинителната теза на АНО, Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер—80лв..

От друга страна от процесуалния представител на въззивника се претендират разноски, като е представен договор за правна защита и съдействие. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено своевременно. Същото обаче предвид изхода на спора /НП следва да бъде потвърдено/ е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.9 вр. ал.2, т.5 вр. ал.1 вр. чл.58д, т.4 и чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23- 0000721/ 22.08.2022г., издадено от Началник отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на „ДЖИ ПЛАСТ“ ООД с ЕИК 202357704, със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, ул. „Христо Смирненски“ 30, представлявано от Г. Г. е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл.96в, ал.2 от ЗАВП за нарушение на чл.12б, ал.11 от ЗАВП.

ОСЪЖДА „ДЖИ ПЛАСТ“ ООД с ЕИК 202357704, със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, ул. „Христо Смирненски“ 30, представлявано от Г. Г. да заплати на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ –гр.Варна сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____